

FALUSI MÁRTON

Egyetlen negatív

1.

*Nem bűn az, mi nem bánt és furdal,
falba tört képszög a múltam:
akár fogságból kivezetett népek,
újjáteremtjük, s amit irántad érzek,
hajdan fotózott úti szelfiken
az exre árnyként omolva elhiszem,
hogymindig is rád derült, mint fehér
reflexernyő.
Valahány alakot, színt cserél,
amíg felnő,
a férfi egyetlen negatívot
hív újra s újra elő,
és abba rádiózik.*

2.

*Akár a városok sorát, hová együtt
és külön utaztunk jövővel,
hogymindig is jelenlétünket befejezzük.
Megújulnak, romolván rendeződnek,
hogymindig is a történelmi sebhelyet felismerd
kiugró állkapcsukon, lehetetlen,
ám vonásaikról a temetőkert
ős metszései felismerhetők.
A Père-Lachaise a párizsi terekben.
Kolozsvárott ha szél fú, házsongárdi.
Elhívelt, heveny házasságom fájni
a Szajna partján kezdett, Szamos-menti
promenádjaidról küldted a verset
nekem, szerkesztődnek, ki mégsem sejt,
hogymindig is szerzőjével később fölfedezhet
új térképeket, komppal áthajózáván
a Boszporuszon Ázsiába, fodrán
Szicília medúzás Lidójának
szélhámost igazunk vont vitorlába.*

3.

*És fekete vonatokon
etnafőbok, -filek
pőfékelnek picit,
hónaljakra odafojtott
fehér vászon libeg:
bizsukkal bumlizik
a déli kontinens.*

*Asszonyölbe alábukón
miféle múlt kisért,
akár bemért, kiélt
közösségi zsánerfotón
ismétlődő klisék?
Iszapba szívet ír
a kéz szokás szerint.*

4.

*Ki nőt eskettem előttem
a Szentföldön,
hol rakéták kereszteszédnek
megdöntött
minarettel, mikortájt
harangtölcsérek bombáikat kioldják,
nem ismerem mindenkori magamra,
sem Jeruzsálemünkre,
mi hozsanna és propaganda,
szín visszája, vizály tükre.
Felel a kétség, miért választok
veszélyzónát nászúti célul,
s a Jordánba merített palackot
miért nem ürítem ki. Cédrust
táplálhatott volna, vize pállik
polcomon, vesét kövez legbelül,
bedöglött gépemben digitális
diasorok kimenthetetlenül.*

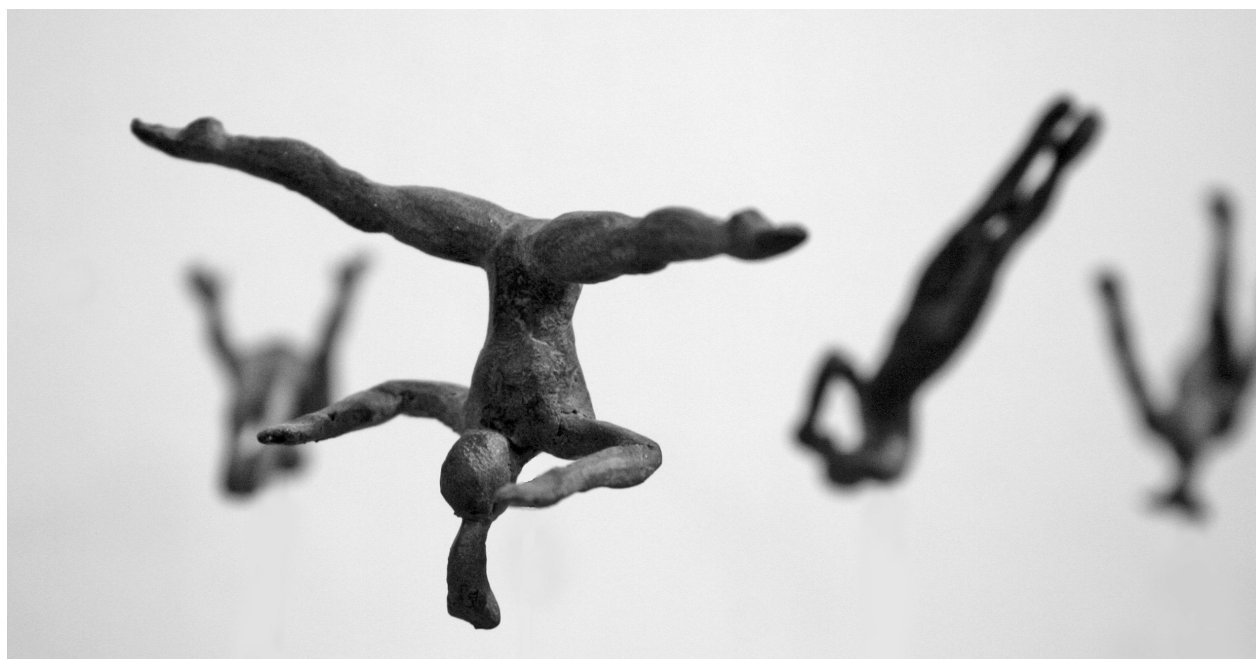
Monitorfényben üdve tűnt
sötétkamrát kerülgetünk,
akárcsak Betlehemben
a Születés kulcslyukon át
kifigyelhető pincemélyét
– nem is lehetne szebben
ábrázolni szentet, csodát –,
paráznasággal a reménység
ezüst-bromidja reagál.

5.

Ostya-, fény-, házasságtörésben
bábeli Nap guggol fölém,
kettős sötétzárka
meddő ölét tárja:
meghasad a tudat.
Hánytatott legénybúcsú,
parádés, gyűrűsujjú
patás Lucifer a nászból kiebrudalt,
detoxikált a legénylakás.
Kattant retesze videokabinnak,
undorodva tolult föl az irmag
– napok óta nem érte kéz,
nagy úr ám a kiéhezés –,
gusztusom nem volt egyéjszakás
ágyékoktól megittasulni.
Ugyanígy nem tűrte
a gyóntatófülke,

hogy vétkeim közé
rest voltam sorolni
frigytelen közönségeimet.
Fénybe rácszódik
szikár ferences testvér,
vezeklésemről elijeszt,
lesújtóbban a tettnél.

Kötözködhet vaksi katekézis,
biblikus karriert balek épít,
mea maxima culpa
filmtekercsét a vallomás platóni
barlangfalára vetítem,
hogy méltán meg fogok lakolni,
mégse hittem.
Pedig a pap görbe ujjá,
hogy szavamra ne kelljen hajlani,
csuhájából előhúzza,
és teríti a szentek lapjait,
mintha tarot- vagy memória-
kártyákat idézne glória.
Családi albumként pörgeti
őket tékozló, könyörteli
részvétellel,
meg nem bánt bűnökre imát ró –
feltérden
elmormolt penitenciámból
képmásunk, ama rég hiányzó,
vajon hogyan
s mikor fogan?

Hét tornász, 2011